

Přehled zpráv ze dne 5.11.2011 - 7.11.2011

Autisté se dočkali vlastní školy.....	1
Světla a stíny doby pobělohorské.....	1
Někteří lidé nejsou sobečtí	2
ANKETA: Setkali jste se osobně s dobrovolnickou činností?.....	2
Restituce: Omluva za KSČ, ne za TGM.....	3
Zachránil jsem monstranci. Díky bohu	4
„Katolíků máme po krk“	4
Lživé tvrzení: církevní restituce	5
Hospic hledá dobrovolníky	6
Nemocniční kaplani založili oficiální organizaci.....	6

Autisté se dočkali vlastní školy

7.11.2011 Břeclavský deník str. 3 Břeclavsko

(šup) Adventis

Morkůvky – Děti s tělesným a mentálním postižením se o víkend pochlubily v Morkůvkách svojí novou školou. Po jedenácti letech v nájmu sídlí konečně ve svém. A to v církevní budově, která byla postavená v předminulém století jako obecná škola. „Pobočka Speciální a praktické školy Hustopeče slouží v Morkůvkách pro zhruba dvacet dětí z přilehlého stacionáře Narnie. Velkou část tvoří děti autistické. V tomto ohledu se jedná o jedno z nejlepších specializovaných pracovišť v České republice,“ vyzvedl Petr Zajíc, **kurátor Českobratrské církve evangelické, které škola patří**. Děti se učí v nových prostorách už od patnáctého září, ale mnohé práce se dokončovaly za chodu. Škola má nové topení, omítky, rozvody vody, dveře i další vybavení. Přestavba stála šest set padesát tisíc korun. Dvěma sty tisíci **přispěl Jihomoravský kraj, zbytek zaplatila církev**. Sobotní oficiální otevření využila řada lidíktomu,abysi prohlédli školu i Narnii. A také novéaterapeutické dílny pro postižené děti, které vznikly v bývalé katolické škole v sousedství. Do Morkůvek přijeli také náměstek hejtmána Stanislav Juránek, starosta Hustopečí Luboš Kuchynka a církevní představitelé.

Ad: Světla a stíny doby pobělohorské

7.11.2011 Českobudějovický deník str. 8 Českobudějovicko

RUDOLF ORTMAN Adventis

Článek pana Zieglera je – jak je ostatně jeho pravidlem – opět ohlédnutím do historie. Jednou je to doba husitská, pak druhá světová válka a teď tedy tohle. Bohužel – jako obvykle – s převážnou většinou, lépe řečeno s vyzněním jeho článku, byť opřeného o historická fakta, nemohu jinak, než nesouhlasit. Nejprve si dovoluji, pokud jde o formální stránku, podotknout, že věta: „...která krutě potlačovala ty, jenž se jí nechtěli přizpůsobit,“ má správně znít: „... která krutě potlačovala ty, již se jí nechtěli přizpůsobit.“ To ovšem není podstatné. Pokud jde o věcnou stránku příspěvku z minulých autorových článků **plyne přichylnost ke katolické církvi, neláska k husitům i k Janu Husovi**. Zato pobělohorské období rekatolizace se těší jeho přízni. Na rozdíl od autora se domnívám, že srovnání úlohy katolické církve – v jisté době samozřejmě – s ideologickou praxí komunismu, není tak úplně od věci. Pan Ziegler říká – cituji: „pokatolictění obyvatel bylo záležitostí státní moci a nikoliv církve“. Je to asi tak, **jako by někdo napsal, že soudní procesy z padesátých let byly záležitostí státní moci, nikoliv komunistické strany**. Katolictví bylo ještě v 19. století století v Rakousku – Uhersku státním náboženstvím, kříže visely nejen ve školách, nýbrž i v úřadech a soudech. Je nutno ovšem přiznat, že Rakousko – Uhersko bylo, zvláště na přelomu 19. a 20. století v rámci tehdejší Evropy možná nejdemokratičtější státem. Církev, jak známo, si ostatně své „nejlepší časy“ vybrala ve středověku i krátce po něm. Se svými odpůrci, ať šlo takzvaně o pohany či odpadlíky, se vypořádávala vskutku humánně. Při křížáckých výpravách likvidovali ve jménu pravé víry křížáci pohany – muže, ženy, děti – bez lítosti. „Berte to po řadě, bůh si to přebere.“ Pokud jde o odpadlíky od víry pravé, kteří byli největšími nepřáteli církve (neubráním se srovnání s komunisty, pro něž největšími odpůrci nebyli, jak by se zdálo imperialisté, nýbrž sociální demokraté či pravicoví revizionisté), s těmi se vypořádávala církev humánně. Pořádala veřejné tábory, kde přikládala na hranice kacíře či „čarodějnice“ nebo ty, kteří se znelibili tehdejší inkvizitorům. Že je to všechno už dávno, dnešní církev je zcela jiná? Samozřejmě, také je jiná doba. Ostatně – léta nacismu proběhla před sedmdesáti až osmdesáti lety, od 50. let minulého století uplynulo, pokud dobře počítám, zhruba šedesát let... Čili, jak by řekl

klasik, všechno je relativní. Upozorňuji-li někoho na třísku v jeho oku, prohlédnu si nejdříve své, není-li tam čistě náhodou břevno. Jinak ovšem přeji pisateli hodně zdraví a hlavně pevnou ruku při psaní dalších poučných příspěvků do čtenářské rubriky.

Někteří lidé nejsou sobečtí

5.11.2011 Frýdecko-místecký a třinecký deník str. 3 Frýdecko-Místeko a Třinecko

LADISLAVA VAVROŠOVÁ Adventis

Městem prošli dobrovolníci s balonky. Smyslem jejich pochodu bylo zviditelnění se

Deník byl u toho

Frýdek-Místek – Zámecké náměstí ve Frýdku ožilo desítkami barevných balonků v rukou účastníků akce, kterou uspořádal **studentský dobrovolnický klub ADRA**. Smyslem celé události s názvem Průvod dobrovolníků bylo ukázat, že také ve Frýdku-Místku žijí lidé, kteří bez nároku na odměnu pomáhají potřebným. Slunečné podzimní počasí přilákalo ke kašně také přihlížejíci, kteří se neváhali k průvodu přidat. „V rádiu jsme slyšeli, že se budou během akce vypouštět balonky. To byl důvod, proč jsem s dětmi přišel,“ řekl Martin Kaňok. Průvod přišla podpořit svou účastí také Zdeňka Kuncová. „V dobrovolnické branži pracuji šest let. Pravidelně docházím do domova důchodců, kde pečuji o starší paní. I když má funkční rodinu, rády si spolu povykládáme. Informuji ji o novinkách ve městě, co se zde odehrává a jiné zajímavosti, které se od rodiny nedozvím. Je to takové strašně fajn,“ prozradila na sebe žena. Vycházkovým krokem se všichni přemístili směrem k vlakovému nádraží, cestou rozdávali balonky překvapeným kolemjdoucím, a z lávky pro pěší vypustili zbývající k nebi. Program dále pokračoval v divadelním sále Sokolíku, kde dobrovolníci postupně představovali svou práci. Nechyběli zástupci organizací, klubů i center, jakými jsou například klub Nezbeda, klub Míša, Slezská diakonie, Mládež Českého červeného kříže, Dobrovolnické **centrum ADRA** nebo Studentský dobrovolnický klub ADRA. „Náš klub je otevřen všem dětem, aby nebyly jen tak na ulici. Kromě pestré činnosti, od sportu po malování, nabízíme dětem také pomoc v problémových situacích,“ uvedla vedoucí klubu Míša Alena Kopidolová.

Ani ne pětiletý Lukáš Jedlička vysvětlil ostatním, co znamená zkratka ČČK, Silvie Jedličková s Petrem Gavárkem přiblížili smysl a náplň své činnosti. „Prostřednictvím našich aktivit vychováváme mladé lidi k osobní zodpovědnosti za život a zdraví. Organizujeme školení první pomoci pro základní i střední školy, nebo besedy o HIV. Pomáháme při přírodních katastrofách, pořádáme netradiční akce mezi které patří i Pohádkový les, kde se děti formou hry naučí ošetřit základní zranění,“ vyjmenovali mládežníci. Lidé si měli možnost v Sokolíku prohlédnout také fotografie Imricha Vebra a Lukáše Horkého. „Jsem velice rád, že se do průvodu zapojili zástupci různých organizací, kteří s dobrovolníky pracují. Je to především ukázka a námět i pro ostatní, jak využít volný čas a také se zapojit. Nejvíce mě těší, že jsme se tady mohli všichni potkat ne jako konkurence, ale jako spolupracující organizace,“ shrnul **Michal Čančík, ředitel frýdecko-místeckého centra ADRA**. Program pokračoval vystoupením písničkáře Pavla Bymy. „Publikum se odvázalo a ve víru písní, které byly plné živlů – ohně, větru, deště, se tančilo a zpívalo ještě dlouho,“ informovala o závěrečném průběhu akce organizátorka Monika Janoščíková, vedoucí Studentského dobrovolnického klubu ADRA.

ANKETA: Setkali jste se osobně s dobrovolnickou činností?

5.11.2011 Frýdecko-místecký a třinecký deník str. 3 Frýdecko-Místeko a Třinecko

Adventis

Jarmila Urbišová, 60 let, Frýdek-Místek: Osobně ne, znám dobrovolnickou činnost pouze z novin. Nicméně, sama **chodím do ADRA** odevzdávat různé věci, které mohou ještě posloužit potřebným. Nikdy nikdo nevíme, kdy budeme potřebovat pomoc.

Marcela Stoláriková, 41 let, Dobrá: Setkala. Jsme dobrovolné sdružení rodičů a přátel zdravotně postižených dětí – klub Míša. A právě **děvčata z ADRA pomáhají** nám i našim dětem. Připravují a zajišťují různé programy a s dětmi si chodívají hrát.

Martina Hölblingová, 42 let, Frýdek-Místek: Pracuji v dobrovolnickém spolku ve Frýdku-Místku. Sama myšlenka je moc pěkná, s lidmi soucítím. Druhým rokem navštěvuji Náš svět, kde s naší bezvadnou partou chodíme mezi mentálně postižené lidi.

Lenka Hájková, 30 let, Frýdek-Místek: Mám zkušenost jako dobrovolník v organizaci, která pomáhá v africké Quiney. Osobně se podílím na překladech dopisů pro rodiče, kteří žádají o osvojení dětí. Projekt se jmenuje Adopce na dálku.

Karel Protivanský, 32 let, Frýdek-Místek: Setkal, neboť přímo manželka je dobrovolnice. U nás v rodině tím vlastně žijeme všichni, myslím, že se jedná o velice záslužnou činnost.

Restituce: Omluva za KSČ, ne za TGM

7.11.2011 Hospodářské noviny str. 9 Názory

Adventis

Církevní restituce jsou evergreenem české politiky již od roku 1990, kdy vstoupil v platnost zákon, který vrátil katolické církvi sakrální stavby, fary a přilehlé pozemky. Jenže o zemědělskou půdu, lesy a hospodářský majetek se vedou politické spory dodnes. Řadě obcí to ovšem blokuje rozvoj, protože na něj nemůže použít státní půdu vyčleněnou pro případné církevní restituce. Je tedy nejvyšší čas restituce jednou provždy uzavřít.

Jenže způsob, který navrhuje vláda Petra Nečase, je krajně problematický. Nespravedlivý, znevýhodňuje požadavky fyzických osob vůči nárokům církví a jde daleko za rámec dosavadní restituční legislativy. Komunistický režim se zachoval **vůči církvím (a katolické církvi především)** velmi ohavně. Koncentrační kláštery, kněží v kriminále anebo alespoň dlouho na vojně u Černých baronů, konfiskace majetku, to jsou odsouzeníhodné věci. Tyto křivdy, které provedl komunistický režim po 25. únoru 1948 vůči církvím, by měly být zmírněny. Nečasova vláda chce jít ale mnohem hlouběji do minulosti, což je první velký problém vládního návrhu církevních restitucí. Nečasův kabinet by chtěl katolické církvi kompenzovat i majetky, o které přišla kvůli pozemkové reformě Tomáše Garrigua Masaryka a Antonína Švehly z roku 1919.

Náprava křivd Josefa II. ?

Navržený zákon tak výrazně rozšiřuje restituční období, prolamuje restituční lhůty před 25. únorem 1948 – předmětem navrácení a náhrad je i majetek, který přešel na stát na základě Masarykovy pozemkové reformy a její revize z roku 1947. Zákon přiznává církvi náhradu za 72 000 ha zemědělské půdy a 181 000 ha lesní půdy, přičemž ale podle historických pramenů církev přihlásila do pozemkové reformy v roce 1919 cca 58 000 ha zemědělské půdy a 178 000 ha půdy lesní. **Navíc se zdá, že v některých případech chce nahradit katolické církvi i křivdy způsobené činností velkého rakouského císaře a reformátora Josefa II.** Katolická církev chce do svého vlastnictví majetek, který před 25. únorem 1948 plně nevlastnila. Díky Josefovi II měla katolická církev omezené vlastnictví – mohla jeho plody používat pro náboženskou, sociální a školní činnost, nesměla však tento majetek bez souhlasu státu prodávat a zatěžovat závazky. Jinými slovy Nečasova vláda chce, aby katolické církvi byly kompenzovány nejen křivdy způsobené Klementem Gottwaldem, ale i „křivdy“ způsobené TGM a Josefem II. Napravit křivdy spáchané komunistickým diktátorem je legitimní, kompenzovat „křivdy“ spáchané prvním demokratickým prezidentem Československa a dobrým katolíkem, Habsburkem a rakouským císařem NIKOLIV. **Navrhovaný zákon absolutně vybočuje z filozofie restituční legislativy** přijaté po roce 1989, jejíž základní premisou byla „částečná náprava křivd a jejich odškodnění za období od 25. 2. 1948 do 17. 11. 1989“. Zákon vnáší do českého právního řádu výraznou nerovnost před zákonem mezi restitucí církví a náboženských společností v porovnání s restitucí fyzických osob. Fyzickým osobám byly navráceny pouze některé majetky a poskytnuto částečné odškodnění na základě konkrétně prokázaných skutečností – církvím a náboženským společnostem je majetek navrácen na základě rozhodnutí komise. Zatímco fyzickým osobám byl a je dodnes restituční nárok a nárok na odškodnění stanoven podle konkrétního oceňovacího předpisu z roku 1990, kdy se za výchozí stav bere skutečnost ke dni odnětí majetku – církvím a náboženským společnostem se majetek i nárok na náhradu počítá podle současných tržních cen. Při stanovení hodnoty majetku církví byly účelově použity ceny zemědělské půdy a lesů, které neodpovídají ani současné tržní realitě.

Metr čtvereční zemědělské půdy je oceněn 44,48 Kč, zatímco reálná průměrná cena zemědělské půdy se pohybuje od 6 Kč do 13 Kč. Lesní pozemky byly oceněny cenou 27,74 Kč, zatímco podle studie VÚZE se průměrná cena pohybuje 11,26 Kč. Nadhodnocení nároku pak činí okolo 53 mld. korun. V případě použití stejného oceňovacího předpisu jako u fyzických osob by bylo snížení nároků církví a náboženských společností ještě vyšší. Zvláštní pozornost si zasluhuje fakt, že návrh zákona ruší dekrety prezidenta republiky dr. Beneše, když umožňuje restituci majetku Řádu německých rytířů (dnes Řád bratří domu Panny Marie Jeruzalémské). Jedná se o rozsáhlý majetek na severní Moravě, který zahrnuje cca 28 000 ha lesa, 6000 ha zemědělské půdy a hrady Sovinec a Bouzov. Mimochodem tento řád se domáhá této restituce soudně a neúspěšně již od roku 1996. V tomto případě by se moc výkonná neměla vměšovat do kompetencí moci soudní. Řádu německých rytířů nebyl do 25. února 1948 umožněn přezkum rozhodnutí, na jehož základě přišel o své majetky. Je třeba nechat soudní systém, aby tento přezkum alespoň dodatečně provedl. Český stát by však v žádném případě neměl sám aktivně zpochybňovat dekrety prezidenta republiky. Tedy: **Církevní restituce je třeba dokončit, avšak spravedlivým způsobem**, který nepoškodí české daňové poplatníky, neprolomí restituční hranici 25. února 1948 a nezpochybní dekrety prezidenta Beneše.

Optimálním řešením je převod církevního majetku respektive finančních kompenzací do Církevního fondu. O který by se starala správní rada složená ze zástupců českých církví a státu. Výnosy fondu by byly používány na

náboženské, školní a sociální funkce českých církví. Majetek fondu by mohl být prodáván či zatěžován závazky pouze se souhlasem státu a na rozběh tohoto fondu by měl stát vložit hotovost ve výši jedné miliardy korun

Zachránil jsem monstranci. Díky bohu

7.11.2011 Hospodářské noviny str. 4 Česko

Adventis

V Praze se dražily věci z první zkrachovalé farnosti v Česku Sochy a monstrance se pro Trmice snažila zachránit dvojice kněží. Nad hlavou křečovitě svírá kartičku s dražebním číslem, v obličeji napjatý výraz, ruce se mu viditelně třesou. Není divu. Farář Milan Matfiak ještě nikdy nic nedražil ani nebyl v prostředí velkého byznysu kolem uměleckých předmětů. Je hodně nervózní. „Dvacet pět tisíc poprvé, podruhé, potřetí. Prodáno číslu čtyřicet čtyři,“ zní za vyvolávacím pultíkem a kladívko stvrzuje koupi. Z výrazu otce Milana je zřejmé, že se mu ulevilo. Aspoň jednu věc se podařilo získat – pozlacenou monstranci z 18. století. „Jsem tu, abych zachránil bohoslužebné předměty. Aby zůstaly věřícím. Díky bohu jsem zachránil aspoň tu monstranci,“ říká na včerejší aukci v pražském hotelu Intercontinental stále ještě třesoucí se kněz. Lesklou monstranci odveze na svou farnost do středočeských Mcel, kde se rozhodne, kam ji umístí. Druhou z dražených monstrancí – rovněž státem chráněnou kulturní památku – se mu získat nepodařilo. Někdo ji přes telefon vydražil za 31 tisíc. Na to Matfiak neměl. Hlavní postavou aukce je ovšem jiný farář – **Jiří Voleský, který působí v severočeských Trmicích. Právě odtud pocházejí dražené věci. Vůbec poprvé v novodobé historii Česka jsou totiž v aukci sakrální předměty z farnosti, která kvůli špatnému podnikání zkrachovala.**

Farář: Je to vůbec nutné?

„Jako věřící, a zvláště jako farář, to celé vnímám jako velkou hrůzu. Nerozumím tomu, je tohle vůbec nutné?“ ptá se otec Jiří, když si před začátkem aukce smutně prohlíží drahocennou gotickou madonu, dvě monstrance, vyřezávanou plastiku Krista a další věci z trmického kostela vystavené pro dražitele. „Vždyť lidé na ty předměty šetřili a darovali je církvi, protože byli silně věřící. Pak se k nim modlili, mají obrovskou symboliku pro celé generace,“ pokračuje farář a bere do ruky monstranci, která je teď jen jednou z položek na prodej.

Milan Matfiak i Jiří Voleský přišli spolu a dohodli se jednoduše: mcelská farnost dala dohromady nějaké peníze.

Pokud se cena nepřehoupne přes limit, kupují. Když ano, mají smůlu.

„U té gotické madony nemáme šanci. Je moc drahá,“ říká o památce dražené za 450 tisíc otec Jiří. Nakonec se pro ni kupce nenašel. Stejně jako pro žádnou z pěti soch. Vzácná madona z Roudník a další plastiky teď poputují do rukou insolvenčního správce a za čas možná zpátky do dražby. Trmický krach začal velkým příslibem. Farnost, která třikrát týdně pořádá mše pro asi 50 místních věřících, měla v roce 2009 možnost koupit pilu a vyrábět ekobrikety. Využít hodlala farní lesy, a tak nakonec podnik získala – i s jeho téměř devítimilionovým dluhem. Jenže výroba stála víc, než farář i ekonom pily čekali – nakonec dluhy narostly na více než 30 milionů. Farnost teď dluží svému biskupství, bankám i finančnímu úřadu.

„Biskupství rozhodlo, že vyhlásíme insolveni. Šlo to hrozně rychle, nikdo nám nepomohl. Ani arcibiskup, ani církev jako taková. To mě hrozně překvapilo. Nečekal jsem to,“ říká Jiří Voleský, i když připouští i své chyby. Především to, že šel do podnikání nezkušený. Trmická kauza, v níž jsou na prodej pozemky, dva kostely a celé jejich vybavení, odhalila závažný problém: duchovním chybí finanční gramotnost a nejsou připraveni podnikat.

„**Čtyřicet let tu byli komunisti, faráři nepodnikali. Neumějí to.** Až se začnou navracet majetky od státu, tak to dopadne hrozně. Nemají šanci to zvládnout. Zvláště když se zjistí, že je možné poslat farnost do konkurzu, a nikdo nic neudělá,“ obává se otec Jiří. **Podobně chmurné myšlenky mají i památkáři.** Podle nich se církevní majetek – často velmi cenná umělecká díla – stane předmětem machinací. „Trmice jsou první případ, ale určitě nebudou poslední. Je to precedent. Protože farnosti majetek mají a budou ho mít ještě více. Majetek přitahuje spekulanty a řeholní řády nemají zkušenosti s vedením tak velkého majetku,“ říká Šárka Radostová z Národního památkového ústavu.

„Katolíků máme po krk“

7.11.2011 Metro str. 10 Svět

ANNA FIC-SZANIAWSKA Adventis

V polském Sejmu zasedla transsexuálka Anna Grodzká, která dřív bývala mužem. Podle ní chtějí lidé změnu, protože mají po krk politiky diktované katolickou církví.

Zrušit hodiny náboženství ve školách, zavést registrované partnerství a legalizovat marihuanu chce v konzervativním Polsku strana Palikotovo hnutí, kterou reprezentuje sedmapadesátiletá transsexuálka Anna

Grodzská. A přestože **žena, která prodělala změnu pohlaví**, kandidovala v nábožensky silném Krakově, odkud pocházel papež Jan Pavel II., ve volbách zabodovala a dostala se do parlamentu. Společnost jí tam bude dělat také homosexuál Robert Biedron a zákonodárce černé pleti.

* Jak si vysvětlujete svůj úspěch ve volbách?

Je to trošku ironie. Krakov je na jedné straně konzervativní, ale je to zároveň univerzitní město, kde se scházejí mladí lidé, umělci a volnomyšlenkáři. Roli navíc hraje to, že většina společnosti je znechucená vedoucí rolí katolické církve a jejím neospravedlnitelným ovlivňováním politiky. Lidé prostě řekli, že toho bylo dost, a to ovlivnilo výsledek voleb. V Krakově jsme samozřejmě nevyhráli, ale získali jsme zde pěkných deset procent.

* Neztěžuje vám vaši politickou kariéru fakt, že jste transsexuálka?

Nevím. Otevřeně jsem se ke změně pohlaví přiznávala a desetina lidí v Krakově mě přesto volila.

* Co vás přivedlo ke kandidatuře? Čeho chcete dosáhnout?

Chci bojovat za rovná práva pro všechny. Každý bez ohledu na to, jak je odlišný, by se měl v Polsku cítit jako doma. Naše země je pozadu s přijímáním zákonů o rovnosti lidí. Sexuální menšiny tak dlouho čekají na to, až si budou moci užívat stejná práva jako ostatní. A samozřejmě chci podporovat umělé oplodnění a procedury nutné ke změně pohlaví.

* Poznávají vás lidé na ulici? Jak se k vám chovají?

Polská společnost je rozdělená a reakce se proto liší. Jsou nadšené, ale i nepřátelské. Obvykle jsou ale lidé ke mně milí. Po mém zvolení mi stovky lidí blahopřály a vyjadřovaly podporu. Negativních reakcí bylo jen pár a nebyly nebezpečné. To dokazuje, že se zvyšuje míra vyspělosti a tolerance v polské společnosti.

Kdo je Anna Narodila se jako Krzysztof Begowski, změnu pohlaví na ženu prodělala v minulém roce v thajském Bangkoku. Je rozvedená, z bývalého manželství má syna. Je historicky třetím transsexuálem, který byl zvolen poslancem, předchůdce má v Itálii a na Novém Zélandu.

Lživé tvrzení: církevní restituce

5.11.2011 Právo str. 6 Publicistika

Václav Bělohradský Adventis

Současný mediální provoz vyznačuje komunikační hojnost, mnoho znaků, málo označovaného, mnoho obrazů, málo zobrazeného, hodně hledisek, málo viděného, hodně kopií, málo originálů, hodně fragmentů, málo celků, hodně faktů, málo idejí. V minulosti, ve věku rozkvětu národních států, rámovaly konflikty mezi zkušenostmi a možnostmi, mezi přáním a realitou, mezi tradicí a pokrokem „hegemonické diskurzy“, které okupovaly veřejný prostor dlouhodobě – třeba boj za národní samostatnost nebo sociální rovnost.

Ve společnosti komunikační hojnosti se rámování událostí samo stalo nejdůležitější událostí. Důležitost rámování závratně vzrostla, politická moc se dnes neobejde bez moci médií rámovat strategicky hromady zpráv či symbolů, ideologických konstrukcí, obrazů a komentářů, „faktoidů“ i mystifikací. Fakta naopak ztratila na váze, v každém očku sítě sítí, která drží pohromadě naši „vědecko-technickou“ společnost, je jich plno. Jsou beze smyslu, neviděná, oživnou a začnou působit ve veřejném prostoru, až když jsou účinně zarámována. Kdo účinně rámuje, vyhrává volby a vládne. Dejme obyčejnému slovu tvrzení trochu hlubší smysl. To, co dnes obíhá ve veřejném prostoru, nejsou fakta, ale tvrzení. Tvrzení jsou účinně (strategicky) zarámovaná hromady sdělení, která teprve díky svému zarámování jsou „stvrzena“ a my je začínáme vnímat jako argumenty.

V politických sporech se dnes bojuje o účinné rámování zpráv a sdělení, v tomto smyslu jsou média hlavním nástrojem boje o moc. Co média zarámují jako korupci, co naopak jako lobbování, co jako boj za lidská práva, co jako nový Mnichov?

Zavedme formuli lživé tvrzení: je to mediální konstrukce, která rámuje hromadu fakt tak, aby se zneviditelnily rozpory mezi nimi. Věk komunikační hojnosti je také věkem interpretace, protože žádná současná diskuse ve veřejném prostoru se nemůže obejít bez interpretace jejího zarámování, bez porozumění výhodám, plynoucím některým stranám z určitého zarámování událostí.

Na výstavě Luciferův efekt je instalace Magdalény Jetelové: lidská práva, jak je definuje OSN, jsou promítnuta na stohy papírů, když si jeden odneseme z výstavního sálu, vidíme, že máme v rukou jen prázdný papír. To platí i o každém „rámování událostí“. Když vyndáme třeba bombardování v Iráku, Afghánistánu či Libyi z rámu obrana lidských práv, vidíme jen mrtvoly.

Zajímavým příkladem lživého tvrzení jsou církevní restituce zarámované jako odluka státu od církve. Vrátime církvím majetek a ony z něho budou žít, zdá se to jednoduché a přesvědčující. Nikde a nikdy (ani v Itálii

ne!) to ale není pravda a – což je důležitější – my, kdo chceme, aby církve působily v naší společnosti jako církve, si ani nesmíme přát, aby to byla pravda. **Kdyby totiž církve musely žít ze svého soukromého majetku, musely by přestat být církvemi.** Chci říci, že církev je instituce založená na společenství, jehož cílem nikdy nemůže být maximalizace zisku z majetku, jakkoli velkého. Církevní majetek není soukromý, má veřejnoprávní status z podstaty věci. Církev „nesmí“ (je to příkazání!) být ekonomickým hráčem a využívat svůj majetek „tržně“ či delegovat nějaké agentuře takovou roli.

Jestliže někdo odkáže svůj soukromý majetek církvi, dělá to proto, že chce, aby byl užitečný v křesťanském smyslu, aby **byl nástrojem lásky k bližnímu**. Předává ho církvi do správy, protože právě v ní vidí záruku, že nebude využit tržně, ale křesťansky. **Církev nemůže, pokud chce zůstat církví, maximalizovat výnos z majetku** tak, že udělá z nějakého domu kasino či erotický klub. Ani nemůže půjčovat na lichvářské úroky nebo provozovat jiné výnosné činnosti, nemůže maximalizovat výnos půdy nebo lesů, je vázána úctou ke stvořenému světu. Jen tím motivuje ty mezi námi, které jejich víra vede k rozhodnutí darovat jí svůj majetek. Nikdo než nepřátelé církvi si nemůže přát, aby žily ze svého soukromého majetku, aby maximalizovaly výnosy z něho.

Rámovat restituce odlukou církve od státu je lživé tvrzení. Restituce v takovém záramování jsou výnosným byznysem pro všechny zprostředkovatelské firmy a kapitálové skupiny, které ten majetek eventuálně odkoupí, nebo budou spravovat (podle tržních zásad). Pokud **církve** budou donuceny maximalizovat (třeba i nepřímo, prodejem či svěřením do správy) výnos ze svého majetku, **budou se muset vzdát své jedinečné role** v demokratických společnostech – být příkladem angažovanosti ne pro zisk, ale pro lásku k bližnímu.

Všechny nás to ochudí, restituce záramované jako předpoklad odluky a „samofinancování“ zničí to, co na církvích obdivujeme i my – ostrovy pozitivní deviace, na nichž nevládne tržní konkurence, ale solidarita mezi lidmi. **Chceme-li, aby církve dále působily jako církve, učily nás lásce k bližnímu a obětavosti**, nemohou žít z restituovaných lesů, půdy či budov. Kdyby maximalizovaly zisk z nich, popřely by samy sebe. Víím, že církve se chovají často sobecky a krátkozrace, ale snad tentokrát jejich bůh bude při nich stát.

Kdo chce, aby církve působily svobodně v demokratické společnosti, musí si přát, aby nebyly nuceny žít ze svého majetku. K čemu by nám pak byly, čím by se od nás lišily, proč bychom jim odkazovali eventuálně soukromý majetek? Nic nemusíme vědět o objemu restitucí a způsobu vydání majetku, z podstaty věci vyplývá, že církve z něj nemohou žít bez zrady svého poslání. Přejme si, aby církve mohly spravovat svůj majetek podle křesťanských zásad, všichni z toho budeme mít prospěch. **Z čeho mají tedy církve žít? Z příspěvků věřících, z daňových asignací a z podpory demokratického státu.**

Hospic hledá dobrovolníky

5.11.2011 Právo str. 16 Severní Morava a Slezsko
(zr) Adventis

Centrum zdravotních a sociálních služeb Frýdek-Místek ve **spolupráci s Dobrovolnickým centrem ADRA hledá dobrovolníky k dlouhodobě a nevyléčitelně nemocným pacientům**. „Dobrovolníci budou nemocným lidem dělat společnost, budou si s nimi povídat, ale také jim naslouchat, předčítat z knih, mohou si s nimi zahrát šachy nebo s nimi vyjít na procházku do zahrady centra. Pokud dobrovolníci přijdou sami se zajímavým nápadem, jak zpestřit čas lidem v hospici, budeme se snažit jim vyjít vstříc a aktivity podpořit,“ řekl vedoucí **Dobrovolnického centra ADRA** ve Frýdku-Místku Michal Čančík. „Dobrovolníci nenahrazují personál, ale přinášejí něco navíc. Stávají se důležitým členem týmu pracovníků, pečujících o těžce nemocné pacienty, i společníkem nemocného, pro kterého se mnohdy stávají velice blízkým člověkem,“ uvedla psycholožka hospice Andrea Radomská. Zájemci o dobrovolnictví v hospici se mohou 11. prosince zúčastnit vstupního školení. Konat se bude od 9 do 16 h v budově Centra zdravotních a sociálních služeb ve Frýdku, za nemocnicí.

Nemocniční kaplani založili oficiální organizaci

7.11.2011 Zdravotnické noviny str. 6 Z domova
(klu) Adventis

Celorepubliková ekumenická Asociace nemocničních kaplanů (ANK) vznikla na podporu vzdělání, osvěty a především posílení snahy zabezpečit kvalitní profesionální duchovní a pastorační péči o nemocné, jejich blízké a zdravotnický personál. Asociace rozšíří řady spřátelených kaplanských organizací, které působí v oblasti vojenské a vězeňské služby stejně jako ve složkách policie ČR. „Vznik asociace reaguje na situaci, kdy přibývá iniciativ ze strany nemocnic nebo církví zřít v konkrétním zařízení nemocniční kaplanskou službu. Kaplani pak

často vstupují do průkopnické a osamělé služby. Asociace jim nabízí odbornou pomoc a lidskou podporu," říká referent Komise pro duchovní péči ve zdravotnických zařízeních Ekumenické rady církví v ČR a člen zakládajícího výboru ANK Pavel Pokorný.

Duchovní potřeby mají všichni pacienti

Předsedou ANK byl zvolen nemocniční kaplan FN Motol Vítězslav Vurst. „Mnoho lidí si pod pojmem ‚duchovní péče‘ představuje pouze náboženské úkony, jež jsou určeny lidem hlásícím se k nějakým církvím. Duchovní (spirituální) potřeby jsou ovšem mnohem širší a máme je naprosto všichni. Jedním z poslání ANK je podpora vzdělávání a přípravy duchovních pro tuto práci a šíření osvěty jak ve zdravotnictví, tak v celé společnosti," ozřejmuje Vítězslav Vurst. Nemocniční kaplani na požádání poskytují v nemocnicích, v hospicích a jiných zdravotnických a sociálních zařízeních duchovní, pastorační a náboženskou péči pacientům, jejich blízkým i jejich pečovatelům, zaměstnancům a dobrovolníkům.
